

Cealaltă parte din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții:

- anularea Hotărârii Tribunalului din 9 noiembrie 2016 (cauza T-579-14) în partea în care s-a respins acțiunea recurenteii;
- admiterea concluziilor recurenteii prezentate în primă instanță în fața Tribunalului, referitoare la produsele cu privire la care a fost respinsă acțiunea;
- obligarea Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurii în fața Curții, a Tribunalului și a camerei de recurs.

Motivele și principalele argumente

1. Recurenta solicită, pe de o parte, anularea Hotărârii Tribunalului din 9 noiembrie 2016 pronunțate în cauza T-579-14 privind marca internațională nr. 11 32742 în partea în care s-a respins acțiunea recurenteii și, pe de altă parte, admiterea cererilor formulate în primă instanță în fața Tribunalului și având ca obiect produsele pentru care a fost respinsă acțiunea.
2. Recurenta invocă mai întâi o încălcare a articolului 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene ⁽¹⁾ în ceea ce privește aplicarea inexactă de către Tribunal a principiilor referitoare la mărcile tridimensionale la marca internațională în litigiu. Pe de altă parte, recurenta susține că Tribunalul, în cadrul aprecierii mărcii internaționale a recurenteii potrivit principiilor referitoare la mărcile tridimensionale, nu a stabilit „normele și uzanțele sectorului” pentru produsele în litigiu. În sfârșit, recurenta reproșează Tribunalului că a aplicat, în cadrul aprecierii de ansamblu produse de marca internațională, criterii mai stricte decât cele prevăzute la articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind marca Uniunii Europene.
3. În plus, recurenta invocă o contradicție între motivele hotărârii în primă instanță în condițiile în care Tribunalul, deși a constatat că trebuie să se aprecieze caracterul distinctiv al unui semn pe baza semnului însuși, a ținut totuși seama, în cadrul aprecierii sale, de aspecte legate de utilizare, și pe de altă parte a făcut trimitere la una dintre hotărârile sale anterioare privind chestiunea dacă este posibil să se țină seama, pentru un semn, de o utilizare în același timp în două și în trei et dimensiuni.
4. În plus, recurenta invocă o denaturare a faptelor în condițiile în care Tribunalul, în hotărârea atacată, consideră că, întrucât s-a întemeiat pe fapte ce rezultă din experiența practică dobândită în general la comercializarea produselor în cauză, care pot fi cunoscute de orice persoană, camera de recurs a Oficiului nu era ținută să își motiveze opinia potrivit căreia marca internațională nu diferă în mod semnificativ de utilizările obișnuite din cadrul sectorului.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene, JO L 78, p. 1.

**Recurs introdus la 23 ianuarie 2017 de Apcoa Parking Holdings GmbH împotriva Ordonanței
Tribunalului (Camera a șaptea) din 8 noiembrie 2016 în cauzele conexate T-268/15 și T-272/15, Apcoa
Parking Holdings GmbH/Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)**

(Cauza C-32/17 P)

(2017/C 151/21)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Apcoa Parking Holdings GmbH (reprezentant: Dr. A. Lohmann, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Concluziile recurenteii

Recurenta solicită Curții să pronunțe următoarele:

1. Anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene (Camera a șaptea) din 8 noiembrie 2016 în cauzele conexe T-268/15 și T-272/15.
2. Anularea Deciziilor Camerei a patra de recurs a EUIPO (anterior OAPI) din 25 martie 2015 în cauzele privind procedura de recurs nr. R 2062/2014-4 și procedura de recurs nr. R 2063/2014-4.
3. Obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În opinia recurenteii ordonanța se întemeiază pe un viciu de procedură (primul motiv). În plus, încalcă dreptul Uniunii. Tribunalul nu a luat în considerare împrejurări de fapt esențiale (al doilea motiv). Acesta a denaturat elementele de fapt (al treilea motiv). Ordonanța încalcă principiul caracterului unitar al mărcii Uniunii Europene (al patrulea motiv).

Primul motiv, întemeiat pe faptul că Tribunalul s-a pronunțat asupra acțiunii în lipsa unei ședințe de audiere a pledoariilor, cu toate că recurenta a solicitat expres organizarea unei astfel de ședințe.

O ședință de audiere a pledoariilor nu era o etapă la care se putea renunța, întrucât acțiunea nu era nici vădit inadmisibilă, nici vădit neîntemeiată. Prin urmare, ordonanța se întemeiază pe un viciu de procedură.

Al doilea motiv întemeiat pe încălcarea dreptului Uniunii prin ordonanța Tribunalului. Contrar celor reținute de Tribunal, în cazul mărcilor în litigiu nu este incident motivul de refuz prevăzut la articolul 7 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 ⁽¹⁾. În cazul acestor mărci nu este vorba despre indicații descriptive.

Tribunalul nu a luat în considerare elemente de fapt relevante. Acesta a prezumat că în percepția publicului relevant din Regatul Unit termenul în limba engleză „Parkway” înseamnă o parcare aferentă unei gări feroviare. Tribunalul a omis însă faptul că Oficiul pentru mărci din Marea Britanie a analizat în mod expres această chestiune, chiar și în cadrul unei audieri, și în urma unei examinări minuțioase a hotărât că nu există nicio indicație descriptivă. Dacă noțiunea este utilizată în mod izolat, astfel cum este inclusă în marcă, ea nu are semnificația care i-a fost atribuită de Tribunal. Pe calea extinderii mărcii comunitare, mărci identice „Parkway” au fost acceptate pentru înregistrare și înregistrate în mai multe state membre (printre altele în Irlanda) și ca cereri naționale în Regatul Unit.

Toate acestea au fost ignorate de Tribunal, care a subliniat doar că nu este ținut în general de hotărârile naționale. Tribunalul a pierdut însă din vedere că simplul motiv că nu este ținut de aceste hotărâri nu îl exonerează de obligația de a ține cont și de a analiza cel puțin toate elementele de fapt relevante. Înregistrările naționale ale unor mărci identice în state membre în al căror spațiu lingvistic își are originea termenul în litigiu reprezintă în orice caz elemente de fapt relevante. Ignorarea în totalitate a acestora reprezintă o eroare de drept.

Al treilea motiv întemeiat pe faptul că Tribunalul a dedus înțelesul avut în vedere al termenului „Parkway” pe baza a două articole de dicționar. Tribunalul a redat însă aceste articole în mod incomplet și denaturat. Tribunalul nu a luat în considerare faptul că din aceste articole nu se poate extrage o semnificație generală a termenului „Parkway” în mod izolat, de natura celei pe care s-a bazat în adoptarea deciziei sale. Și acest lucru rezultă în detaliu din decizia Oficiului pentru mărci al Regatului Unit privind posibilitatea de înregistrare a mărcii în această țară, unde au fost avute în vedere și analizate aceleași surse de referință. Oficiul pentru mărci a ajuns la concluzia că semnificația termenului menționată în dicționar nu se opune unei înregistrări ca marcă. Dacă și Tribunalul ar fi analizat referințele în mod obiectiv, ar fi trebuit să ajungă la același rezultat. Și denaturarea faptelor reprezintă o eroare de drept.

Al patrulea motiv întemeiat pe încălcarea prin ordonanță a principiului caracterului unitar al mărcii Uniunii Europene. Sub acest aspect, cu toate că pentru niciun stat membru al Uniunii Europene nu există vreun motiv absolut de refuz, Tribunalul a respins solicitarea recurenteii privind acordarea protecției unitare de marcă a Uniunii.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca comunitară (versiune codificată) (JO L 78, p. 1).